

DROGA KRZYŻOWA

"Kłaniamy Ci się Panie Jezu Chryste i błogosławimy Tobie, żeś przez krzyż i mękę Swoją odkupił świat!"

Te słowa kojarzą nam się w szczególności z nabożeństwem odprowadzającym w kościołach w piątki Wielkiego Postu, a mianowicie z Drogą Krzyżową

wą (łac. *Via crucis*). To piękne spotkanie się z Jezusem niosącym krzyż na kalwaryjskie wzgórze, gdzie oddał Swe życie za Ciebie i za mnie: nędznych grzeszników. Grzeszników, których Bóg ukochał do tego stopnia, że poświęcił za nich własnego Syna, aby nas przez Swoją Krew odkupił.

Droga Krzyżowa to nabożeństwo pasyjne (łac. *passio* - pasja, męka), ukazujące w 14 stacjach odkupienie człowieka przez dobrowolną Mękę Chrystusa, dokonaną w Wielki Piątek. Droga Krzyżowa rozpoczyna się od Sądu Piłata, gdzie Jezus zostaje skazany na śmierć przez ukrzyżowanie, co w ówczesnych czasach było karą za największe zbrodnie oraz znakiem największej hańby. Ostatnią zaś stacją jest złożenie Ciała Jezusa w grobie. Droga Krzyżowa w dzisiejszej formie została ułożona w XVII wieku. Jednak podobne misteria zapoczątkowane zostały jednak franciszkanów w Jerozolimie już w wiekach wcześniejszych. Nabożeństwo to szczególnie rozwinęło się w Holandii i we Włoszech; praktykowało go wielu świętych. Na powstanie Drogi Krzyżowej niewątpliwie wpłynął fakt odnalezienia relikwii Krzyża św., pielgrzymki wiernych do Jerozolimy jako miejsca związanego z życiem i śmiercią Chrystusa oraz pragnienie odtworzenia w kościołach chwalebnej i zbawiennej Męki Chrystusa.

W kościołach katolickich na ścianach widnieją malowidła bądź obrazy przedstawiające te XIV stacji.

Podczas wspólnych nabożeństw Drogi Krzyżowej ministranci z krzyżem i świecami, wraz z wiernymi przesuwać się od stacji do stacji. Po zapowiedzeniu przez prowadzącego numeru stacji oraz jej nazwy, wszyscy padają na kolana na słowa: **"Kłaniamy Ci się Panie Jezu Chryste..."**. Po rozważaniu można dodać: **"Któryś za nas cierpiał rany, Jezu Chryste, zmiłuj się nad nami"**.

Wraz z pobożnym odprowadzeniem Drogi Krzyżowej samemu lub wspólnie wiąże się możliwość uzyskania odpustu zupełnego.

Warto również wspomnieć, że papież Jan Paweł II nabożeństwo Drogi Krzyżowej odprowadzał w każdy piątek i codziennie w Wielkim Poście.

„Kiedy cierpienie, kiedy zwątpienie, serce Ci na wskroś przepali, gdy grom się zbliża, pośpiesz do krzyża, On ciebie wesprze, ocali.”

Zechciejmy i my uczestniczyć w tym Wielkopostnym Nabożeństwie, jakie daje nam Kościół. Wzorem lat ubiegłych nabożeństwa te będą odbywać się:

16:15 – Droga Krzyżowa dla dzieci

18:00 – Nabożeństwo Drogi Krzyżowej dla dorosłych

19:00 – Nabożeństwo Drogi Krzyżowej dla młodzieży.

Tradycyjnie w Wielki Piątek udamy się na Drogę Krzyżową ulicami naszego miasta.

Mateusz Jadczak

GORZKIE ŻALE - PONAD 300 lat, A CIĄGŁE AKTUALNE...

Gorzkie żale to nabożeństwo pasyjne. Modlitwa, podczas której rozważana jest męka Chrystusa. Budzą silne emocje, a przez to ułatwiają i wzbogacają modlitwę, a także zachęcają do naśladowania Jezusa.

Historia powstania Gorzkich żali to koniec XVII i pierwsza połowa XVIII wieku. Wtedy to warszawscy mieszczanie i magnateria, organizowali się w grupach modlitewnych tzw. bractwach nabożnych. Do najstynniejszych i najliczniejszych takich grup w stolicy należało Bractwo Różańcowe przy kościele Dominikanów oraz Bractwo św. Rocha przy kościele Księża Misjonarzy Świętego Krzyża. Oprócz działalności charytatywnej członkowie bractw organizowali wspólne modlitwy, procesje. Zadaniem członków Bractwa św. Rocha było zwłaszcza szerzenie nabożeństwa do Męki Pańskiej.

I tu pomimo pobożnościowego charakteru samego Bractwa pojawia się sensacyjny wątek... A mianowicie powstał konflikt między bractwami o pierwszeństwo w organizowaniu procesji pasyjnych, który to przyczynił się do powstania nabożeństwa *Gorzkich żali*. Doszło do tego, że przełożony Księża Misjonarzy - ks. Michał Tarło zakazał członkom Bractwa św. Rocha udziału w procesjach pasyjnych. Zwrócił się też do opiekuna Bractwa - ks. Wawrzyńca Stanisława Bennika o napisanie tekstu specjalnego nabożeństwa. Tym specjalnym nabożeństwem napisanym przez ks. Bennika są właśnie *Gorzkie żale*, napisane w wyniku konfliktu.

Nabożeństwo Gorzkich Żali powstałe przy kościele św. Krzyża w Warszawie w czasach rozpowszechniło się na całą Polskę, zaś za sprawą Ojca Świętego Jana Pawła II poznali je również chrześcijanie na świecie. Pierwszy raz *Gorzkie żale* zostały wydane drukiem w 1707 roku staraniem ks. Wawrzyńca Stanisława Bennika, ze Zgromadzenia Księża Misjonarzy świętego Wincentego a' Paulo pod tytułem „*Snopek Myrry z Ogroda Gethsemańskiego albo żałosne Gorzkie Męki Syna Bożego (...) rozpamiętywanie*”.

Gorzkie Żale ukazały się w lutym 1707 r., a po raz pierwszy nabożeństwo zostało uroczystie odprawione w pierwszą niedzielę Wielkiego Postu - 13 marca tego roku w kościele pw. Świętego Krzyża w Warszawie.

Bardzo szybko nabożeństwo zyskało popularność w całej Polsce i otrzymało akceptację Stolicy Apostolskiej. Stopniowo nabożeństwo przeniknęło niemal do wszystkich parafii, także dzięki swej pięknej melodii, zbliżonej do

pieśni chorałowych. *Gorzkie żale* nawiązują treścią do tradycji pieśni pasyjnych, tzw. planktów (łac. *planctus* - narzekanie, lament, płacz). Ich tekst oparty jest na schemacie Jutrzni z modlitwy brewiarzowej. Treść nabożeństwa opiera się na ewangelicznym opisie męki, jednak bardzo widoczny jest wpływ tekstów ze Starego Testamentu, takich jak Psalm 22 oraz Pieśń o Cierpiącym Słudze Jahwe z Księgi Proroka Izajasza. To na nich zwłaszcza opierają się bardzo plastyczne opisy przeżyć torturowanego Jezusa podczas biczowania, upokorzeń, jakich doznawał od otaczających Go żołnierzy i tłumu, aż do ukrzyżowania.

Od początku nabożeństwo Gorzkich Żali miało również bardzo uroczystą oprawę liturgiczną. Odbywało się po Nieszporach niedzielnych podczas wystawienia Najświętszego Sakramentu. Obok pieśni lamentacyjnych zawsze towarzyszyły mu kazania pasyjne.

Nabożeństwo Gorzkich Żali rozpoczyna się tzw. „Pobudką” pieśń, po której następują trzy, poprzedzone intencjami, śpiewy: „Hymn”, „Lament duszy nad cierpiącym Jezusem” i „Rozmowa duszy z Matką Bolesną” całość nabożeństwa kończy antyfony „Któryś za nas cierpiął rany”

Gorzkie żale to modlitwa pokazująca znaczenie emocjonalnego przeżywania relacji z Bogiem. Nie wystarczy tylko intelektualne rozważanie. Modlitwa powinna ogarniać całego człowieka - uczucia są w niej bardzo ważnym elementem, to one dodają energii do działania, pomagają w realizowaniu ewangelicznego radykalizmu wiary.

Źródło: strona internetowa

W Wielkim Poście w każdą niedzielę duszpaste-rze zapraszają Gorzkie Żale z refleksją pasyjną i procesję eucharystyczną. Rozpoczęcie o godz. 17.15.

Strona parafii

ZWIASTOWANIE PAŃSKIE

Zwiastowanie Pańskie oznacza objawienie się Maryi Archanioła Gabriela i jego zapowiedź narodzenia Syna Bożego, Jezusa Chrystusa. Opis Zwiastowania znajduje się w Ewangelii św. Łukasza – Łk1, 28 – 38.

W Kościele katolickim uroczystość liturgiczna Zwiastowania Pańskiego jest obchodzona 25 marca, na 9 miesięcy przed uroczystością Bożego Narodzenia.

Geneza święta Zwiastowania związana jest prawdopodobnie także z datą 14 Nizan w Starym Testamencie – ze świętem Paschy. To właśnie w ostatnich dniach marca chrześcijanie wspominali moment Zwiastowania początku Życia, które przez mękę, śmierć i zmartwychwstanie zbawiło świat.

Święto Zwiastowania przypomina o niezwykłym wydarzeniu w dziejach ludzkości – posłany przez Boga Archanioł Gabriel przyszedł do Maryi, młodzicy z Nazaretu. Zwiastował Jej wypełnienie się proroctwa Izajasza dotyczącego przyjścia Emmanuela, którego pocznie i porodzi Dziewica. Uroczystość Zwiastowania już od V w. była obchodzona w Kościele Wschodnim. Na Zachodzie Europy święto przyjęło się od czasów papieża św. Grzegorza Wielkiego (+604r.). Od samego początku podkreślano nie tylko moment Zwiastowania, ale przede wszystkim wcielenia się Chrystusa, pierwszy moment Jego przyjścia na ziemię i rozpoczęcia zbawczej misji.

Święto to ma również charakter maryjny, gdyż Maryja została nazwana „błogosławioną między niewiastami”. Stała się pokorną Służebnicą Pańską, „nową Ewą”, wybraną przez Boga na Matkę naszego Zbawiciela. Dlatego też w tym dniu Kościół szczególnie modli się, aby wszystkie matki stawały się podobne do Maryi, aby cieszyły się, że mogą dać dzieciom życie i wiarę. Zwiastowanie upamiętniają dwie powszechnie znane modlitwy: „Pozdrowienie Anielskie” („Zdrowaś Maryjo”) i „Anioł Pański”. Do wieku XVI odmawiano w kościele tylko słowa Archanioła i św. Elżbiety. Papież św. Pius V wprowadził resztę

słów (od „Święta Maryjo...”) jako modlitwę Kościoła. Historia modlitwy „Anioł Pański” sięga wieków średnich, kiedy to biciem dzwonów wyznaczano trzy pory dnia: rano, południe i wieczór. Przez pobożne odmawianie tej modlitwy trzykrotnie w ciągu dnia przypominano sobie scenę Zwiastowania i to, co się podczas niej dokonało.

Odpowiedź Maryi ma Zwiastowanie Pańskie, na tę wyjątkową propozycję Boga brzmiała: „Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według Twego słowa”. W naszym życiu też zdarzają się chwile „zwiastowania”. Jeśli potrafimy je dostrzec i przyjąć, jeśli całkowicie zawierzmy Bogu, On z pewnością napełni nas swoją łaską.

Uroczystość Zwiastowania Pańskiego wiąże się

w Polsce z obchodami Dnia Świętości Życia. Dzień ten został ustanowiony w odpowiedzi na słowa Ojca Świętego Jana Pawła II zawarte w encyklice *Evangelium Vitae* ogłoszonej 25 marca 1995 r.: „proponuję, (...) aby corocznie w każdym kraju obchodzono Dzień Życia (...) Jego podstawowym celem jest budzenie w sumieniach w rodzinach, w Kościele i społeczeństwie świeckim wrażliwości na sens i wartość ludzkiego życia w każdym momencie i w każdej kondycji, należy zwłaszcza ukazywać, jak wielkim złem jest przerywanie ciąży i eutanazja (...)”. Św. Jan Paweł II napisał również: „Życie ludzkie jest święte i nienaruszalne w każdej chwili swego istnienia (...) Człowiek już w łonie matki należy do Boga (...), a jego powołanie jest zapisane w księdze żywota” (EV 61). Wypowiadając się na temat godności i nieporównywalnej z niczym wartości ludzkiego życia, Ojciec Święty zwracał uwagę na radość z narodzin dziecka, ale także na potrzebę troskliwej opieki i empatii w stosunku do ludzi cierpiących, chorych, kalekich, upośledzonych, starych, samotnych, umierających.

Elżbieta Hildt

ŚWIATOWE DNI MŁODZIEŻY W PANAMIE

Światowe Dni Młodzieży w Panamie były drugimi, w których uczestniczyłem. Pierwsze były te w Krakowie, podczas których byłem wolontariuszem. Teraz, na drugim końcu świata - w Panamie,

chciałem zobaczyć jak to wygląda z perspektywy pielgrzyma i turysty.

Słowo „pielgrzymka” zawsze jakoś kojarzyło mi się z osobami starszymi, kilkugodzinną podróżą spędzoną wyłącznie z różańcem w jednym ręku i śpiewnikiem w drugim, a wszystko jakby „na pokaz”. Fakt, że nie uczestniczyłem w wielu pielgrzymkach, ale taki obraz zawsze miałem przed oczyma. Pobyt w Panamie pomógł mi odkryć sens pielgrzymowania na nowo.

Zacznę od tego, że podczas ŚDM Bóg dał mi poznać dwie wspaniałe rodziny, których częścią na ten krótki czas stałem się i ja. Podczas dni w diecezjach mieszkałem u niezwykle gościnnych, otwartych i dość zamożnych ludzi, którzy dzielili z nami swoją codzienność. Wspólne posiłki, wypadki na mecz baseballowy, pływanie w rzece - między aktywnościami w diecezji mieliśmy dużo dodatkowych atrakcji. Byliśmy przyjęci z ogromną radością i zaangażowaniem. I chociaż nie mogliśmy porozmawiać na ambitniejsze tematy z uwagi na barierę językową, zawsze była między nami nić porozumienia.

Duże było moje zaskoczenie, kiedy dotarliśmy do stolicy na wydarzenia centralne i okazało się, że mamy mieszkać w dzielnicy biedy i to z dość złą reputacją. Z wygodnego łóżka, klimatyzacji w pokoju, dużej własnej łazienki, mieliśmy teraz karimatę na podłodze, ciężko otwierające się okno i małą łazieneczkę na trójkę pielgrzymów i czwórkę domowników. Było to trochę jak uderzenie o ziemię. Dziękuję Bogu za to doświadczenie.

Już po jednej nocy okazało się, że nie jest źle, bo może nie mamy luksusów, ale przecież mamy wszystko czego potrzebujemy: mamy bieżącą wodę, mamy gdzie spać, mamy co jeść. Ci ludzie żyją tak na co dzień i mimo tego mają w sobie mnóstwo radości i ciepła. Bardzo mnie wzruszyło, gdy wchodząc do naszego pokoiku natknęliśmy się na dwa nowiutki wiatraki, „wiem, że Polacy nie są zwyczajni do takiego klimatu, więc kupiliśmy Wam wiatraki, żebyście się nie umęczyli”- powiedziała nam nasza 85-letnia pa-

namska babcia. Pani, która 40 lat przepracowała w szkole dla dzieci niepełnosprawnych, która mieszkała razem z dziećmi i wnuczką w skromnym domku pokrytym blachą; pani, która niewiele miała na swoje utrzymanie, zakupiła nam dwa wiatraki, dla naszego komfortu. To było piękne!

Nie będę się rozpisywał na temat spotkania z papieżem, bo te były transmitowane i wszędzie można o nich poczytać. Rzeczywiście, był to wspaniały czas, ale chciałem przybliżyć trochę to, o czym w telewizji nie zawsze się mówiło i to, czego mogliśmy doświadczyć podczas życia wśród tamtejszej ludności. Dla nich, to było widać,

Światowe Dni Młodzieży były wydarzeniem niezwykle wyczekiwany od wielu lat, a możliwość przyjęcia pielgrzymów była wielką radością. Zaskoczyła mnie tamtejsza gościnność, gościnność, która szczerze wypływa z głębi serca, nie gościnność „bo wypada”, ani nie gościnność „bo ludzie powiedzą”. Po prostu szczerą gościnność: „mi casa su casa” (mój dom twoim domem).

Dla panamczyków obecność pielgrzymów w domu była jak błogosławieństwo, chcieli, żeby pielgrzymi odwiedzali ich domy i odmówili z domownikami choć króciutką modlitwę. Wspaniale rozumieją słowa przysłowia: „Gość w dom, Bóg w dom” i bardzo w to wierzą.

O samych przeżyciach Światowych Dni Młodzieży

można by pisać i pisać. Te dwa i pół tygodnia były niesamowitą przygodą, którą po prostu trzeba przeżyć. Ale powiem jedno, wspaniałe jest być częścią Kościoła żywego, młodego duchem, pełnego energii i zapału. A choć modliliśmy się dużo, jak to na pielgrzymkach bywa, mieliśmy wiele okazji do zwiedzania, do zabawy, do odpoczynku, do pływania w oceanie, do poznania

nowych ludzi - a wszystko to było modlitwą miłą Bogu, bo płynącą z młodych serc, które przebyły kawał świata, nie rzadko mimo wielu przeciwności, żeby dać świadectwo swojej wiary i pokazać, że Kościół jest zawsze młody i jest też dla młodych.

Jakub Walczak, pielgrzym ze Zgierza

kropki egoizmu radość i niedowierzenie decyzją Jury. Artyści cieszyli się pięknie i niewinnie z ogromnym załopotaniem, typu „co teraz z nami będzie”! W nagrodę, teatr z Łubca udaje się do Krakowa, aby wystąpić podczas finału tegorocznej Albertiany! Spośród solistów zwyciężyła Małgorzata Pietralaska ze Środowiskowego Domu Samopomocy w Radomiu, która zaśpiewała piosenkę pt.: „Ta sama chwila”.

Tak naprawdę, Jury znalazło się przed bardzo trudnym zadaniem wskazania zwycięzców konkursu, oceniając artystów, którzy bez wyjątku, dali z siebie wszystko.

Wdzięczność i szacunek należy się Organizatorom tego wydarzenia, uczniom-wolontariuszom ze szkoły nr 8, i p. Markowi – mistrzowi kucharskiemu z naszej Świątlicy Środowiskowej, który nakarmił wszystkich smacznym żurkiem.

Albertiana to doświadczenie świata z czasów naszego dzieciństwa, kiedy ludzie kontaktowali się poprzez dotyk i uśmiech, bezpośrednio, bez jakiegokolwiek wirtualnej technologii, gdy na pierwszym miejscu jest serce a dopiero na dalszym – głowa.

Ks. Piotr

Akcja Katolicka w Zgierzu od lat wspólnie z parafią MBD Rady zajmuje się organizacją czasu wolnego dla dzieci i młodzieży, m.in. organizowane są zimowiska, półkolonie letnie, wyjazdy dla dzieci oraz udział w różnych konkursach.

W trakcie tegorocznych półkolonii zimowych dzieci miały zapewnionych wiele atrakcji, a to dzięki wsparciu z Urzędu Miasta Zgierza, a także fundacji, które współpracują z Akcją Katolicką i zaangażowaniu członków i sympatyków Akcji Katolickiej.

W czasie trwania zimowiska dzieci udały się m.in. do Miasta Niepokalanej. Zwiedzanie rozpoczęliśmy od uczestnictwa w Mszy Świętej. Niepokalanów to miejsce oddane Niepokalanej na Jej wyłączną własność. Założycielem tego grodu Matki Bożej, jest św. Maksymilian Maria Kolbe, który przybył tu w 1927 r. wraz z grupą 20 braci. W szczerym polu postawił figurkę Niepokalanej. Takie były skromne początki. Najdroższym miejscem dla każdego mieszkańca Niepokalanowa jest stara kaplica, dziś sanktuarium św. Maksymiliana. Kaplica nadal jest kolebką klasztoru. Tuż przy zakrystii znajduje się pierwsza cela św. Maksymiliana, w której mieszkał od założenia Niepokalanowa w 1927 r., aż do 1930 r. Koloniści zwiedzali także Muzeum, oglądali Panoramę Tysiąclecia Chrztu

NAJLEPSZE MIEJSCE NA ZIMOWISKA

Polski oraz udali się do Kaplicy Adoracji Najświętszego Sakramentu. Jedno, z 12 takich miejsc na świecie, jest w Polsce, które stała się częścią Światowego Centrum Modlitwy o Pokój.

Podczas ferii udaliśmy się także do Bełchatowa, gdzie podziwialiśmy kościół farny pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny, gdzie ks. Grzegorz zapoznał nas z historią powstania świątyni i jej bogactwem, tj. obrazem Matki Bożej Pocieszenia zwanej Bełchatowską, słynącego licznymi łaskami oraz cudami. Dzieci dowiedziały się, że patronem miasta jest Jan Paweł II, a w świątyni znajdują się relikwie Jana Pawła II. Nasze kroki skierowaliśmy także do mini zoo, znajdującego się na terenie parafii, który przysporzył dzieciom wiele radości.

Kolejnym punktem programu było Muzeum Regionalnym oraz Salon Tradycji Niepodległościowych z okazałą kolekcją militariów o kopię obrazu Jana Matejki „Kościuszko pod Racławicami”.

Zwiedzaliśmy w Miejskim Centrum Kultury w Bełchatowie – pierwsze w Polsce muzeum o węgla i energii elektrycznej, Interaktywną Ekspozycję PGE Giganty Mocy. Uczestnicy przeżyli podróż wehikułem czasu i wzięli udział w elektrycznych regatach. Jednym z punktów programu były też Lasy Dłutowskie, gdzie znajduje się pełnowymiarowa makieta łośia mająca upamiętnić miejsce rozbicia się samolotu z nr. bocznym 72.16

w lesie koło miejscowości Dłutówek. Znajduje się ona dokładnie w miejscu, gdzie zatrzymał się samolot po przymusowym lądowaniu, w takim samym położeniu. Oprócz zwiedzania podczas ferii nie mogło zabraknąć wyjścia na lodowisko, basen oraz do Parku Trampolin czy

warsztatów kulinarnych z Markiem Wietrzykiem i Aliną Laszczak.

Wszystkich chętnych, pragnących spędzać czas wolny z nami, zapraszamy w każdy czwartek do udziału

w warsztatach kulinarnych od godz. 15.30-18.00 do Świąticy Środowiskowej, a w poddziałali i środy na zajęcia sportowe panią Dorotą.

Marianna Strugińska – Felczyńska

ŚWIATOWY DZIEŃ MODLITWY W PARAFII P.W. MATKI BOSKIEJ DOBREJ RADY W ZGIERZU

Światowy Dzień Modlitwy (zwany dawniej Światowym Dniem Modlitwy Kobiet) skupia wokół siebie chrześcijanki różnych wyznań. Jest to ruch ekumeniczny o ponad 120-letniej tradycji. Od 1968 r. Światowy Dzień Modlitwy Kobiet obchodzony jest na całym świecie w ponad 170 krajach w pierwszy piątek marca.

Od 9 marca 1962 r. regularnie co roku odbywają się w Polsce ekumeniczne nabożeństwa Światowego Dnia Modlitwy Kobiet i obejmują coraz szersze kręgi wyznawców różnych Kościołów w wielu miastach. Nabożeństwa Światowego Dnia Modlitwy zbliżają ludzi różnych ras, tradycji wyznaniowych i kultur, pomagają zauważyć innych i nieść ich brzemia, ułatwiają przeistaczanie wiary i modlitwy w czyn, poprzez wspólną intencję modlitwy tworzą z nas jedną rodzinę.

Agnieszka Paszkowska

Drogi Księżu Piotrze

Wyrażamy wdzięczność Bogu za dar poznania Ciebie, wspaniałego kapłana i dobrego człowieka. Dziękujemy Ci za trud i pracę oraz ciepły uśmiech i serdeczność. Dałeś się poznać jako człowiek sympatyczny, odpowiedzialny, wrażliwy i wyrozumiały. Poświęcałeś wiele uwagi parafianom, wykazując się wielką cierpliwością, otwartością i życzliwością. Pokazywałeś, że dobry humor, a przede wszystkim uśmiech jest niezbędny w kontaktach z Panem Bogiem.

Księżu Piotrze pragniemy podziękować Ci za Twoje świadectwo żywej wiary, za z troskanie o parafian oraz prowadzenie grup parafialnych. Życzymy, aby w dalszej drodze Twojego kapłańskiego posługiwania towarzyszyła Ci Łaska Boża i moc Ducha Świętego.

Życzymy abyś, dzięki tej Mocy miał siłę do pokonywania wszelkich trudności i nigdy nie przestawał cieszyć się życiem i napotkanymi ludźmi; by Twoje serce przepełniała Miłość, którą będziesz mógł się dzielić z potrzebującymi i czerpać radość ze służby Bogu i bliźniemu.

Wyrazem naszego szczerego podziękowania niech będzie symboliczny bukiet kwiatów, a także zapewnienie o naszej modlitwie.

Szczęść Boże

Duszpasterze wraz z Parafianami z parafii Matki Boskiej Dobrej Rady

MOŻNA DOKONAĆ ODPISU 1% NA ŚWIETLICĘ ŚRODOWISKOWĄ

Zdecyduj o swoim 1% podatku. Podaruj go dla dzieci i młodzieży ze Świetlicy Środowiskowej przy parafii pw. Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu.

Zapraszamy do przekazanie 1% podatku należnego na rzecz organizacji pożytku publicznego.

Fundacji dla Młodzieży KRS 0000339553 z dopiskiem AK –Łódź POAK Zgierz Świetlica.

Dyżury w świetlicy od 15 lutego w piątek i sobota od godz.9.00-13.00, wtorek, środa od godz. 15,30-18.

WARTO ŻYĆ EKSTREMALNIE

Wielki Post to wyjątkowy czas pokuty i przygotowania do przeżycia najważniejszych dla chrześcijan świąt wielkanocnych. W związku z tym pragniemy zaprosić do udziału w Ekstremalnej Drodze Krzyżowej wszystkich, którzy chcą się spotkać z Bogiem sam na sam. Nocna wędrówka w ciszy i samotności. Proponowana trasa liczy ok. 40 km i przewiduje 14 miejsc, aby zatrzymać się i rozważyć tajemnice męki i śmierci Pana Jezusa w odniesieniu do swojego własnego życia. W tym roku po raz 4 będzie można włączyć się w taką formę drogi krzyżowej w naszym mieście. Już 5 kwietnia o godz. 20:00 rozpoczniemy Eucharystią w kościele pw. Matki Bożej Dobrej Rady w Zgierzu. Tego roku trasa przebiega przez Dąbrówkę Wielką, Sokolniki-Las, Kotowice, Besiekierz, Kębliny, Szczawin i kończy się w Sanktuarium św. Antoniego i bł. Rafała Chylińskiego w Łagiewnikach. Wszelkie informacje o przebiegu trasy oraz zapisy znajdują się na stronie internetowej <https://www.edk.org.pl>. Rejestrować mogą się jedynie osoby pełnoletnie. Po mszy każdy indywidualnie może podjąć wyzwanie i spotkać się z Bogiem na EDK. Nie zwlekaj! Dołącz do nas już dziś!

Joanna Kisiel

Kancelaria Parafialna czynna od poniedziałku do piątku w godz.; 9: 00– 11: 00 oraz 15:00– 16:30; Tel: 42 /716-27-65

Wydawca: Parafia Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu, 95-100 Zgierz ul. M. Skłodowskiej – Curie 3
Redakcja: Ks. Kan. dr Andrzej Blewiński – Proboszcz Parafii; redaktor: Ks. Piotr Kochanowicz przy współpracy z członkami i sympatykami Akcji Katolickiej.

Nr konta parafialnego: Bank Spółdzielczy w Zgierzu 36 8783 0004 0015 6097 2000 0001

Nr konta Świetlicy Środowiskowej: Bank Spółdzielczy w Zgierzu 34 8783 0004 0015 8932 2000 0001

Za wszelkie wpłaty na rzecz parafii i Świetlicy Środowiskowej składamy serdeczne Bóg zapłać

www.mbrd.archidiecezja.lodz.pl e-mail: gazeta.dobrarada@gmail.com

Redakcja zastrzega sobie prawo do opracowania redakcyjnego tekstów oraz prawo do korekty stylistycznej i ortograficznej.

Zespół Redakcyjny „Dobra Rada”: Marianna Strugińska-Felczyńska, Agnieszka Paszkowska, Elżbieta Hildt..

Składanie gazetki: Agnieszka Paszkowska, Marianna Strugińska-Felczyńska, ks. Piotr Kochanowicz

Zdjęcia: Marianna Strugińska-Felczyńska

Dystrybutor: Marek Cylke

Drukarnia, Wydawnictwo Muzyczne i Poligraficzne
ul. Wersalska 54, 91-212 Łódź, Poland
www.merakel.pl www.merakel.com.pl